

Naše předvánoční procházka

Že třináctka nemusí přinášet jenom smůlu jsme se přesvědčili během vycházky, kdy do Vánoc zbývalo pouhých sedm dní, mnozí vzhledem k příchozím svátkům nevědí kam dřív skočit a navíc meteorologové předpovídají celodenní déšť. Co s tím? Zrušit vycházku, nebo to risknout ?

Déšť však pokropil Prahu již během noci a teplé ráno připomínalo víc začátek října než druhou polovinu prosince a zlávalo právě tu třináctku nadšenců, co jsou v pohodě i v tyto, pro jiné hektické dny. Snad právě pro nás občas vykuklo prosincové sluníčko.

Motiv vycházky byl jednoduchý, projít se cestou, kterou šli návštěvníci Jubilejní zemské výstavy v roce 1891, k úplně novému výstavišti, které právě pro tento účel bylo postaveno.

Cesta vede okrajem Stromovky při kolejích kladenské dráhy, k hornímu vchodu do Královské obory. Cesta byla sice v posledních letech trochu opravena a zmodernizována ale cíl zůstává stále stejný-Holešovické výstaviště.

cíl

My tedy odcházíme od vchodu výstaviště a chceme se svézt první elektrickou tramvají kterou pro tuto událost navrhl, zkonstruoval a také provozoval elektroinženýr František Křížík.

Proti nám by měly proudit davy nových návštěvníků výstavy, ti by měli přijet od lanovky v parku na Letné, právě tou čerstvou novinkou, tramvají, k hornímu vchodu do Královské obory. Dnes jsme se ale museli spokojit jenom s několika pejskaři. Možná to bude tím že se píše trochu jiný letopočet 2015. Za ta léta se toho hodně změnilo.

Bývalou Královskou oboru nyní lemuje zástavba na rozhraní Holešovic a Bubenče. Možná to slovo lemuje je nejpříhodnější, pro krásné bytové domy i veřejné stavby, tak trochu poschovávané a opomíjené ale hlavně, většinou krásně opravené.

Třeba soubor staveb holešovického Sokola, jehož součástí je i mateřská škola

Ulice Umělecká, Kamenická, Sochařská a Malířská nás dovedli k významné stavbě AVU.
Akademii výtvarných umění a Škole architektury

Akademie výtvarných umění je vůbec nejstarší univerzitní vysoká škola v českých zemích. Byla založena v roce 1799. Tuto její novou budovu navrhl arch. Václav Roštlapil v r. 1897, ve stylu historizující estetiky, některé interiéry vytvořil arch. Jan Kotěra. Školu architektury vpravo, navrhli Jan Kotěra a Josef Gočár. Obě stavby jsou registrovanou národní památkou a obě by potřebovaly nutně opravit.

Během našich vycházek jsme se s těmito architekty již několikrát prostřednictvím jejich projektů a návrhů setkali. Naposledy s Václavem Roštlapilem na nedávné dokonale zsmoklé vycházce od Bohnické léčebny. Právě bohnický Ústav choromyslných, jak byl tehdy nazván, je jeho významné dílo, nebo třeba sídlo vlády, Strakova akademie. (prosím nehledat v tom žádné souvislosti).

Slíbil jsem ještě rozmotat v kronice příběh jedné stavby architekta Roštlapila, Tady je.

Lehce pikantní příběh vily Sklenářka
Továrník pojmenoval vilu po tajné milence !

Vynikající zpěvačka Prozatimního a později Národního divadla Otýlie Sklenářová byla sice vdaná, ale její krása a hlas lákali i jiné muže. Mezi jinými i továrníka Rudolfa Seykoru, spolumajitele koželužské firmy. Brzy se jejich známost vyvinula v milenecký vztah. V té době Seykora právě dokončoval neorenesanční vilu v Kostelci nad Orlicí, na jejíž stavbu si najal místního rodáka, právě architekta Roštlapila. Po jejím dokončení zde Sklenářovou často hostil jak se tomu tehdy zřejmě říkalo a na důkaz lásky po ní dům pojmenoval.

Pro nás je to naopak důkaz, že z toho co jsme již dříve viděli, je to typická Roštlapilova práce .

Od Akademie výtvarných umění jsme se vydali po cestě elektrické dráhy k její druhé konečné, k nejstarší a také asi nekrásnější stavbě naší vycházky Místodržitelskému letohrádku

Terasa letohrádku přestavěného do podoby anglické novogotiky, nejvyšším purkrabím Janem Rudolfem Chotkem, skýtá výhled na celou Stromovku a všechny okolní kopce.

Určit čas na slunečních hodinách v podobě mramorového glóbu, který tu na terase odolává počasí již několik století, by chtělo přeci jenom o trochu více slunce než se tady na nás usmálo.

Naštěstí máme i modernější ukazatele času a ten nám říká že také v ulici Nad Královskou oborou by se mohlo najít něco zajímavého. Třeba tyto bytové domy, s krásnými fasádami dokonce zlatem zdobenými.

Úplně jiná káva v ulici kde končí domy z přelomu 19. a 20. století, jsou moderní stavby sportovní, krytá basketbalová hala a fotbalový stadion Sparty Praha.

Od stadionu Sparty je jen skok do ulice Jana Zajíce. Tady chceme navštívit Muzeum kávy a galerii Skarabeus s aktuální výstavou vánočních zvykosloví, obyčejů a předmětů.

Naše Vánoce s týdenním předstihem

A konec naší vycházky? Ten nás zastihl kousek od Letenského náměstí u dvou staveb které také nejsou bez zajímavosti, Blok kdysi velmi luxusních domů, hanlivě pojmenovaný „Molochov“, prvních železobetonových staveb postavených v Praze v roce 1938 architektky Josefem Havlíčkem a bratry Karlem a Ottou Kohnovými.

Úplně na závěr jsme se rozloučili s přáním zdraví a pěkného prožití Vánočních svátků u velmi zvláštní stavby, pětipatrové letenské vodárenské věže z roku 1887 v novorenesančním slohu. Ta kdysi zásobovala vodou Letnou a Bubeneč, dnes je tu spíše jako rarita z let minulých.

Letná 16. prosince 2015.

Kroniku s fotkami které během vycházky pořídila Jarmila Kočová dal dohromady Mirek.

